

Haar blik was doordringend. Ze keek me aan alsof ze iets van mij verlangde. Niet alleen kennis, maar erkenning, begrip en medemenselijkheid. Ik vroeg aanvullende testen aan: uitgebreider bloedonderzoek, een ECG, wat hormoonprofielen. Niets spectaculairs, maar soms levert een klein detail een nieuwe richting op. Terwijl ik het formulier invulde, vroeg ze zacht: "En als u niets vindt?"

"Dan kijken we verder," zei ik. "Soms is er iets lichamelijks dat zich nog niet toont. En soms speelt er iets emotioneels. Vermoeidheid is een signaal, geen diagnose."

Ze knikte. "Ik ben niet depressief. Verdrietig, soms. Ja, maar niet depressief. Dat is wat anders, weet ik uit ervaring."

"Ik geloof u," zei ik. "Ik wil alleen niets uitsluiten."

Ze glimlachte flauwtjes, bijna dankbaar.

"U kijkt me aan alsof u het meent. Dat is bijzonder."

Ze stond fier op van haar stoel en gaf mij een stevige hand, terwijl ze mij nogmaals bedankte en zei dat ze het gevoel had dat ze eindelijk serieus genomen werd en dat ik mijn best zou doen te weten te komen waar haar klachten door veroorzaakt werden. Ik liep met hen mee naar de deur. Mieke draaide zich nog één keer om voor ze vertrok.

"U laat mij wat weten over de uitslagen?" vroeg ze.

"Als de uitslagen er zijn, bel ik u. Dat zal over een week of twee zijn en waarschijnlijk ook op de donderdag, maar dan wat later in de middag".

Met redelijk stevige pas liep ze mijn spreekkamer uit, op weg naar het laboratorium om bloed te laten prikken. In haar kielzog de wat vreemd ogende vriendin die afscheid nam met weer

een klein kort knikje, waarna ze probeerde het snelle looptempo van haar vriendin bij te houden.

Twee weken later

De donderdagmiddag was koud en grijs. Regen streek neer op het raam van mijn spreekkamer. Na een lange, te volle dag spreekuur doen, werkte ik me door mijn terugbellijst heen. Bovenaan: Mieke Hoekstra. Haar dossier lag open, de uitslagen netjes op een rij. Alles binnen de norm. Geen afwijkingen. Geheel normaal. Geen verklaring voor haar vermoeidheid dus. Ik pakte de telefoon.

“Met Mieke Hoekstra,” klonk haar stem. Onveranderd, warm, helder en herkenbaar.

“Met dokter Brouwer, van de kliniek. Goedemiddag. Ik bel u met de uitslagen,” zei ik.

“O, fijn dat u belt. Ik zat klaar voor uw telefoontje,” klonk op een wat blije, bijna opgewonden toon.

“Uw bloedwaarden zijn allemaal goed,” zei ik. “Bloedbeeld, schildklier, vitamines, hormoonprofielen en ook het hartfilmpje. Alles is normaal. Er is geen medische oorzaak gevonden voor uw klachten.”

Het bleef even stil.

“Dus het zit in mijn hoofd?” vroeg ze tenslotte. Niet boos, eerder teleurgesteld.

“Dat zeg ik niet. Er zijn dingen die we nog niet kunnen meten. Of niet met een bloedtest kunnen vangen.”

Ze zuchtte zacht.

“Of in de ziel, bedoelt u?” hoorde ik haar vragend antwoorden.

“Dat zou ook nog kunnen inderdaad,” zei ik. Na een korte stilte veranderde haar toon. Voorzichtig. Aftastend.

“Mag ik u nog iets vragen wat eigenlijk niet hoort?” hoorde ik haar zeggen met een wat hogere stem.

“U mag het proberen,” antwoordde ik wat vertraagd en met een frons.

“Zou u misschien een keer koffie met me willen drinken? Gewoon. Buiten dit alles om. Niet als arts en patiënt. Maar gewoon als twee mensen.”

Ik zweeg. De vraag kwam onverwacht en leek mij wat vreemd, zelfs wat ongepast. Ik vond het sowieso moeilijk om in het dagelijks leven ‘nee’ te zeggen. Maar zeker ook omdat ik toch wel nieuwsgierig was naar de reden voor deze uitnodiging, wees ik deze niet direct af. Snel liet ik mijn hersens kraken een antwoord te verzinnen waarin ik een wat gepaste afstand zou kunnen bewaren, maar toch ook niet echt ‘nee’ zou hoeven zeggen.

“Dat is lastig,” zei ik tenslotte. “Er zijn natuurlijk richtlijnen over arts-patiëntcontact buiten het medische circuit om,” aarzelde ik en ik liet opnieuw een stilte vallen.

“Ik begrijp het,” antwoordde ze zacht. “Maar ik wilde u het toch gewoon vragen,” zei ze met enige teleurstelling doorklin-kend in haar stem.

“Oké, belt u me over twee maanden nog een keer,” zei ik. Mijn nieuwsgierigheid had gewonnen. “Momenteel is het nog erg druk met die hele coronapandemie, maar als u over twee maanden nog steeds koffie met mij wil drinken, dan zien we het wel.”